

**Chương 394: Hẹn Hò Tại Quần Đảo
Kamsencha Cùng Harriet Và Ellen (2) - Tiết Lộ
Sự Thật**
(Số từ: 3006)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:22 PM 04/05/2023

Mặc dù tôi không biết nhiều về Quần đảo Kamsencha, nhưng rõ ràng đặc sản của đảo này là hải sản.

"Lần trước em cũng cảm thấy như vậy, nhưng tại sao chúng lại lớn như vậy?"

Đôi mắt của Harriet mở to khi nhìn thấy con tôm hùm khổng lồ đã được nấu chín.

"Lớn là tốt."

"...Anh nghi ngờ rằng em sẽ phàn nàn bất cứ thứ gì to lớn, miễn là nó có thể ăn được."

"Bất cứ điều gì."

"Chỉ là nói thôi."

Hầu hết các nhà hàng đều bán các món hải sản, và so với Thủ đô Hoàng gia, giá cả rất rẻ. Chúng tôi bắt đầu ăn món bơ tôm hùm có kích cỡ bằng năm con tôm hùm thông thường bằng cách dùng nĩa chọc vào nó.

"Uhm...! Đã lâu rồi, nhưng mùi vị vẫn như em nhớ!"

Harriet rung mình với một nụ cười hạnh phúc. Cô luôn có những phản ứng mạnh mẽ. Nghĩ lại thì cô không thể ăn nhiều, nhưng ít nhất cô có thể ăn tôm hùm.

Có lẽ chia cho cô ấy phần của tôi khi tôi vẫn còn đói đã giúp cải thiện mối quan hệ của tôi với Harriet.

*Nhăm nhăm nhăm

Ellen đang ăn một cách siêng năng, như thể cô ấy sẽ không nói thêm một lời nào cho đến khi ăn xong.

Nghĩ lại thì, khu vực gần hòn đảo hoang tràn ngập hải sản, bao gồm cả tôm hùm và bạch tuộc. Quần đảo Kamsencha hẳn đã kiếm sống bằng cách phân phối các sản phẩm biển như vậy thông qua Cổng dịch chuyển, vì tài nguyên đại dương rất phong phú.

Tài nguyên du lịch cũng không tệ. Có phải hòn đảo không có người ở mà chúng tôi đến thăm hơi đặc biệt không?

Tôi cũng ăn vì không ăn trưa, nhưng nhìn Ellen ăn con tôm hùm khổng lồ luôn hấp dẫn. Harriet, là một quý tộc, dùng bữa ăn một cách tao nhã. Ellen là một người ăn nhanh.

Ellen đang mặc một chiếc váy trắng.

Cô ấy ăn không ngừng nhưng cẩn thận để không làm văng thức ăn lên váy.

Ellen ăn đều đặn, và khi cô ấy ăn hết một con tôm hùm, không một chút thức ăn nào vương vãi trên váy của cô ấy.

“Anh không biết liệu có thể gọi đó là tài năng hay không, nhưng có thể ăn mà không làm bữa bộn chắc chắn là một kỹ năng.”

“... ”

“Không, ý anh đó là một lời khen. Tại sao em lại bấu môi?”

Đây không phải là một lời khen sao?

Thật đáng kinh ngạc khi cô ấy có thể ăn như vậy mà không làm bữa bộn, và tôi thậm chí còn không nói điều đó là lạ!

“Em đã từng bị mắng rất nhiều.”

“...Ồ vậy ư?”

“Cha em nói ăn nhiều thì tốt, nhưng không được làm bữa.”

“Anh thực sự không thể tưởng tượng nổi việc Ellen bị mắng...”

—Cha của Ellen.

Thấy con gái ngấu nghiến ăn đến mức làm hao hụt tài chính của gia đình, ông không thể bảo con ngừng ăn nhưng nói rằng miễn là con không làm

bữa thì không sao. Ông ấy có nuốt nước mắt khi nói điều đó không?

"VẬY ăn không làm bữa không phải là tài năng mà là thành quả nỗ lực của em sao?"

"Vâng."

Không có gì ngạc nhiên khi cô ấy ăn nhiều như vậy mà không làm bữa bộn. Đó là kết quả của những nỗ lực của cô ấy.

Nếu bất cứ điều gì, Ellen là loại dễ thương.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe chuyện Ellen bị mắng vì tội ăn bữa bộn. Thật sảng khoái. Vào khoảng thời gian này năm ngoái, Ellen đã lén lút ăn thịt khô vào buổi sáng sớm, điều này đánh dấu việc chúng tôi bắt đầu chia sẻ thức ăn.

Ở đảo Kamsencha mang lại những kỷ niệm của năm ngoái. Có vẻ như Ellen và Harriet cũng cảm thấy như vậy.

"Lúc đó, trời đột nhiên đổ mưa, thật sự rất đáng sợ."

Harriet rùng mình như nhớ lại lúc đó.

Tôi biết trời sẽ mưa, nhưng biết và thực sự mắc mưa là hai vấn đề khác nhau. Lúc đó tôi đã đưa Harriet, người đang run rẩy vì cơn mưa bất chợt, vào nơi trú ẩn của tôi.

Ánh mắt của Harriet dường như trở nên xa xăm khi cô dường như đang hồi tưởng về khoảng thời gian đó.

"Chà, nếu em muốn, chúng ta có thể tìm một hòn đảo hoang và thử lại cho đến Chủ nhật."

"Em nói muốn làm lại khi nào?!"

Harriet gất lên như không muốn làm lại, kỷ niệm chỉ là kỷ niệm.

"Sẽ rất khác nếu chúng ta làm lại."

Ellen đã nói thế.

Harriet, người đã tập trung hết sức vào việc tạo ra một quả cầu lửa duy nhất, giờ sở hữu khả năng Ma thuật gần như thi triển ngay lập tức.

Ngay cả khi đó, Ellen đã khá mạnh mẽ, nhưng bây giờ cô ấy cũng có khả năng [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Những con Orc vụng về hồi đó sẽ dễ dàng bị hạ gục nếu chúng đối mặt với Lament và chúng tôi, ngay cả khi hàng chục con tấn công.

Săn bắn, hái lượm và sinh tồn sẽ dễ dàng hơn nhiều so với trước đây.

"Ừm, sẽ không khó khăn như trước nữa."

Harriet gật đầu đồng ý. Nếu như trước đây chúng tôi phải đối mặt với những khó khăn mà chúng tôi đã trải qua, thì bây giờ chúng tôi có thể dễ dàng vượt qua chúng.

Nhiều thứ đã trở nên dễ dàng hơn.

Đó là lý do tại sao nó sẽ không còn nhiều thách thức như trước, vì vậy cũng sẽ ít cảm giác thành tích hơn.

Vẻ mặt của Harriet trông không vui lắm.

Kamsencha có thể là một điểm nghỉ mát, nhưng có khá nhiều người đến và đi.

Bãi biển, với bầu trời trong xanh và nước biển trong xanh như ngọc lục bảo, dường như chật kín khách du lịch.

Sẽ rất khó khăn nếu có quá nhiều người, nhưng may mắn là nó không tệ đến thế. Có những người nằm trên giường phơi nắng dưới những chiếc ô và những ngôi nhà gỗ được dựng bên bãi biển.

Ellen nhìn chăm chăm vào bãi biển rồi với lấy gấu váy.

*Vút!

"Ah, Ellen!"

"Cậu đang làm gì... Ah, cậu đã mặc nó rồi."

"Đúng vậy."

Ngay khi Harriet nói điều đó, Ellen đã mặc một bộ bikini. Harriet bị sốc khi Ellen đột nhiên bắt đầu cởi quần áo, nhưng cô thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy bộ đồ bơi màu xanh của Ellen.

"Em... cũng đi thay đồ bơi."

Harriet đến phòng thay đồ dựng trên bãi biển, và tôi cũng thay đồ bơi.

Mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ, hoàn toàn trái ngược với cái se lạnh đầu xuân ở Thủ đô Hoàng gia.

Thời tiết và phong cảnh thật tuyệt vời.

Nhưng hôm nay tôi có chuyện quan trọng muốn nói.

Đó là lý do tại sao, dù tôi có nhìn gì đi chăng nữa, tôi cũng không thể cảm thấy hạnh phúc.

Chúng tôi đã đi bơi.

Cách thưởng thức bơi lội của chúng tôi hơi khác so với những người khác. Harriet thi triển Ma pháp [thở dưới nước] lên cả ba chúng tôi, cho phép chúng tôi mạo hiểm ra biển xa, giống như lặn biển. Vì vậy, không quan trọng có bao nhiêu người trên bãi biển vì chúng tôi không quan tâm đến họ. Chúng tôi đã đi xa ra biển, gần như thể chúng tôi đang tiến hành một cuộc thám hiểm dưới nước mà thậm chí không cần ra khỏi nước.

Chúng tôi đã xuống biển để đi săn trong khi thực hiện nhiệm vụ, nhưng bây giờ chúng tôi bơi lội hoàn toàn để giải trí.

Có một số sự cố xảy ra.

Không biết từ đâu, một con cá mập xuất hiện, và Ellen giật mình triệu tập Lament để chặn nó.

Harriet bị cuốn vào một dòng chảy xuôi đột ngột và lao xuống biển, chỉ để nổi lên một cách mạnh mẽ bằng cách sử dụng Ma pháp để tạo ra một cơn lốc.

Nhìn lại, có một số sự cố nguy hiểm, nhưng mọi người đều có khả năng của mình, vì vậy không có vấn đề gì lớn.

Bằng cách này hay cách khác, chúng tôi đã dành cả ngày để khám phá biển, nghỉ ngơi và quay trở lại.

—Ban đêm.

Chúng tôi đã ăn tối tại một nhà hàng gần đó. Harriet kiệt sức đến nỗi cô hầu như không ăn gì và sau đó gục xuống bàn.

Ellen và tôi đã thực sự ít hoạt động hơn bình thường, vì vậy chúng tôi vẫn còn một ít năng lượng.

"Vậy, chúng ta sẽ làm gì đây? Nếu chúng ta ngủ ở đây và rời đi vào ngày mai, chúng ta nên tìm một nơi nào đó để ở lại."

Không cần phải vội vã trở lại vì ngày mai là Chủ nhật.

“Em không thể đi được nữa... Nhưng em không muốn ngủ ở một nơi xa lạ... Nhưng em không thể đi được nữa...”

Nhìn Harriet, người đang nằm dài ra như một con sứa và lằm bằm, có vẻ như năng lượng của cô ấy đã hoàn toàn cạn kiệt.

"Vậy chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đi."

"Uh-huh... Cảm ơn..."

Ellen dịu dàng xoa đầu Harriet.

Chúng tôi nhanh chóng tìm một nơi để nghỉ ngơi. Thay vì ở nhà trọ, chúng tôi thuê một ngôi nhà gỗ trên mặt nước. Chúng tôi có đủ tiền và khu vực này là một địa điểm du lịch với những cơ sở lưu trú khang trang, vì vậy chúng tôi đã tìm được một nơi khá đẹp. Các phòng ngủ đều tách biệt nên sẽ không xảy ra tình huống khó xử nào.

Ngôi nhà gỗ khá lớn thậm chí còn có một bể bơi nhỏ.

Nhưng đã dành cả ngày trong nước và trời đã về đêm, chúng tôi quyết định tắm rửa, thay quần áo và ngồi ngắm biển thay vì bơi.

“Tớ chưa bao giờ tưởng tượng mình sẽ ở một nơi như thế này khi thức dậy sáng nay.”

“Tớ cũng không.”

Mặc dù việc di chuyển đường dài đã trở nên khả thi nhờ công dịch chuyển, nhưng chúng tôi không thường xuyên di chuyển như thế này. Harriet mỉm cười như nhớ ra điều gì đó và nhìn tôi và Ellen.

"Heh, nếu Liana ở đây, cậu ấy sẽ đề nghị uống rượu..."

Harriet nói nhỏ dần.

Thực vậy.

Nếu chúng tôi ở một nơi như thế này, Liana sẽ đề nghị uống rượu vào ban đêm. Nhưng bây giờ, Liana đã trở thành một người nói rằng cô ấy quá bận khi được yêu cầu ra ngoài, và ngay cả khi cô ấy đến, cô ấy cũng sẽ không đề nghị uống rượu.

Hoàn cảnh thay đổi, con người thay đổi, và hành động của họ thay đổi.

Ba chúng tôi ngồi bên nhau trên sân thượng, đắm chìm trong suy nghĩ.

"Rất nhiều thứ đã thay đổi chỉ trong một năm."

Harriet thì thầm với một chút u sầu trong giọng nói, đầu cúi xuống.

—Con gái của Công tước kiêu ngạo một thời, Harriet, đã trở nên tốt bụng hơn nhưng cũng biết buồn.

—Ellen đã thề sẽ không sống như anh trai mình, nhưng cô đã hiểu anh ở một mức độ nào đó.

—Liana, sau cái chết của cha cô, đã thoát khỏi cuộc sống lười biếng của mình.

Nhiều người đã thay đổi.

Và, tất nhiên, tôi cũng không ngoại lệ. Do có được một Thánh tích, tôi buộc phải trở thành anh hùng.

Điều tương tự cũng xảy ra với Ellen.

Sự thay đổi này có cả mặt tích cực và tiêu cực.

Tuy nhiên, một điểm chung giữa tất cả những người đã thay đổi là mọi người đều trở nên mạnh mẽ hơn so với trong câu chuyện gốc.

Và mọi người đều trực tiếp cảm nhận được mối đe dọa của Ma vương, vì vậy họ có phần tuyệt vọng.

"Nếu mọi thứ vẫn như cũ... Điều đó cũng không tệ."

Harriet lơ đãng lẩm bẩm.

Liana sẽ vẫn lười biếng, tôi vẫn sẽ là một gã xấu tính, và Ellen sẽ chỉ thích ăn mà không cần quan tâm đến thế giới.

Không cần phải trở nên mạnh hơn, không cần phải mạnh hơn.

Sẽ thật tốt nếu những ngày đó cứ tiếp tục. Harriet đã nói như vậy trong ngôi nhà gỗ thanh bình và yên tĩnh của một khu nghỉ mát.

Ellen im lặng ôm lấy vai Harriet.

"Tốt rồi."

‘Mọi thứ sẽ ổn thôi.’

‘Mọi thứ sẽ ổn thôi.’

Như đang an ủi một đứa trẻ, Ellen khẽ thì thầm với Harriet. Harriet cũng nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay của Ellen và gật đầu.

Gửi đến Ellen, người luôn tin rằng mọi chuyện sẽ ổn. Và đến Harriet.

Tôi sẽ phải nói nó ngay bây giờ.

Tôi không thể trì hoãn nó mãi được.

*Chíp, chíp, chíp

Tiếng côn trùng phát ra từ bờ biển.

Nếu Lâu đài Epiphax là mùa đông vĩnh cửu thì nơi đây sẽ là mùa hè vĩnh cửu.

Mặt trời nóng bỏng sẽ luôn tỏa sáng trên biển và bờ biển, và khung cảnh giống nhau sẽ luôn diễn ra như thế này, bất kể mùa nào.

Nhưng điều tương tự không thể nói về tôi. Nhiều mùa thay đổi, nhiều thứ sẽ cần phải thay đổi.

“Anh có chuyện muốn nói... với cả hai.”

Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ phải sống qua những mùa thay đổi.

Lời giải thích đã dài.

Nhưng khi tôi đề cập đến những từ khóa, tôi không thể không thấy vẻ mặt của họ cứng lại.

Việc đột ngột đề cập đến một cuộc đính hôn.

Tất nhiên, Harriet và Ellen không biết tôi đang nói về cái gì. Một cuộc đính hôn bất ngờ.

Tôi đã giải thích mọi thứ từ đầu đến cuối. Mặc dù lời giải thích làm cho bầu không khí giữa chúng tôi ngày càng kỳ quái và đáng sợ, nhưng nó phải được thực hiện.

Tôi không thể nói với họ tất cả mọi thứ, nhưng tôi có thể nói với họ về những sự kiện chung.

Sau khi trở về từ Lâu đài Ma vương, Charlotte đã trải qua điều gì đó giống như hậu quả.

Khoảng thời gian mà tôi đã mạo hiểm mạng sống của chính mình để cứu mạng Charlotte.

Và giờ đây, choáng ngợp trước những lo lắng về sức khỏe của mình, Charlotte đã tụt lại phía sau trong cuộc tranh giành ngai vàng, và ngay cả lực lượng của chính cô cũng đang quay lưng lại với cô.

Không chỉ Bertus, mà cả những kẻ phản bội bên trong, có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của cô ấy trong tình huống hiện tại.

Vì vậy, tôi cần một lý do để bảo vệ Charlotte, và với tư cách là chủ sở hữu của Alsbringer, tôi phải đính hôn với Charlotte để ngăn chặn việc rút quân hỗ trợ của cô ấy, chỉ khi đó cô ấy mới có thể sống sót.

Không ai hỏi tại sao tôi lại cố gắng đến thế vì Charlotte.

Tôi không nói rằng tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc đưa ra quyết định này để cứu mạng Charlotte.

Tôi muốn bảo vệ Charlotte vì tôi yêu cô ấy, vì vậy tôi muốn cưới cô ấy. Cả hai không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận nó, và tôi không phủ nhận điều đó chỉ vì sĩ diện.

Tất nhiên, họ sẽ chấp nhận nó theo cách đó.

Tôi đã lựa chọn.

Nắm giữ một cái gì đó khác một cách nửa vời chỉ là vô lý.

"Ah..."

Harriet ngơ ngác nhìn tôi, mặt cô ấy tái nhợt.

*Thud

Từ khuôn mặt vô cảm của Ellen, một giọt nước mắt lăn dài.

Tôi đã không xin lỗi. Bởi vì điều đó sẽ còn xa lạ hơn.

Ngay sau khi tôi nói lời xin lỗi, tình hình sẽ trở nên kỳ lạ hơn, và mọi người sẽ cảm thấy còn kinh khủng hơn bây giờ.

Tôi nói như vậy và im lặng nhìn ra bờ biển.

Sóng yên biển lặng không ngừng dạt vào bờ.

Ellen chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Harriet nhìn Ellen như thế, rồi cố làm ra vẻ gì đó với tôi.

Đó là một biểu hiện không thể diễn tả, hơi kỳ lạ.

"Đ-đúng rồi. Anh... anh... anh thành công rồi... Làm sao... Làm sao mà một người như anh... Làm sao mà chuyện đó lại xảy ra được..."

Cuối cùng, vẻ mặt của Harriet méo mó một cách thảm hại khi cô cố gắng nói điều gì đó.

"Làm sao nó... lại xảy ra... Tại sao..."

Tôi không thể nhìn thẳng vào Harriet khi cô ấy bật khóc.

Cúi đầu, Ellen, người không nói lời nào, lặng lẽ nói.

"Đó có phải là một lời nói dối?"

Cô ấy không nói nó nói về cái gì.

Nhưng tôi biết cô ấy đang nói về khoảnh khắc nào.

Ngày mà cô ấy trao Lapelt cho tôi.

Khi tôi từ chối nó.

Và những gì tôi đã nói sau đó.

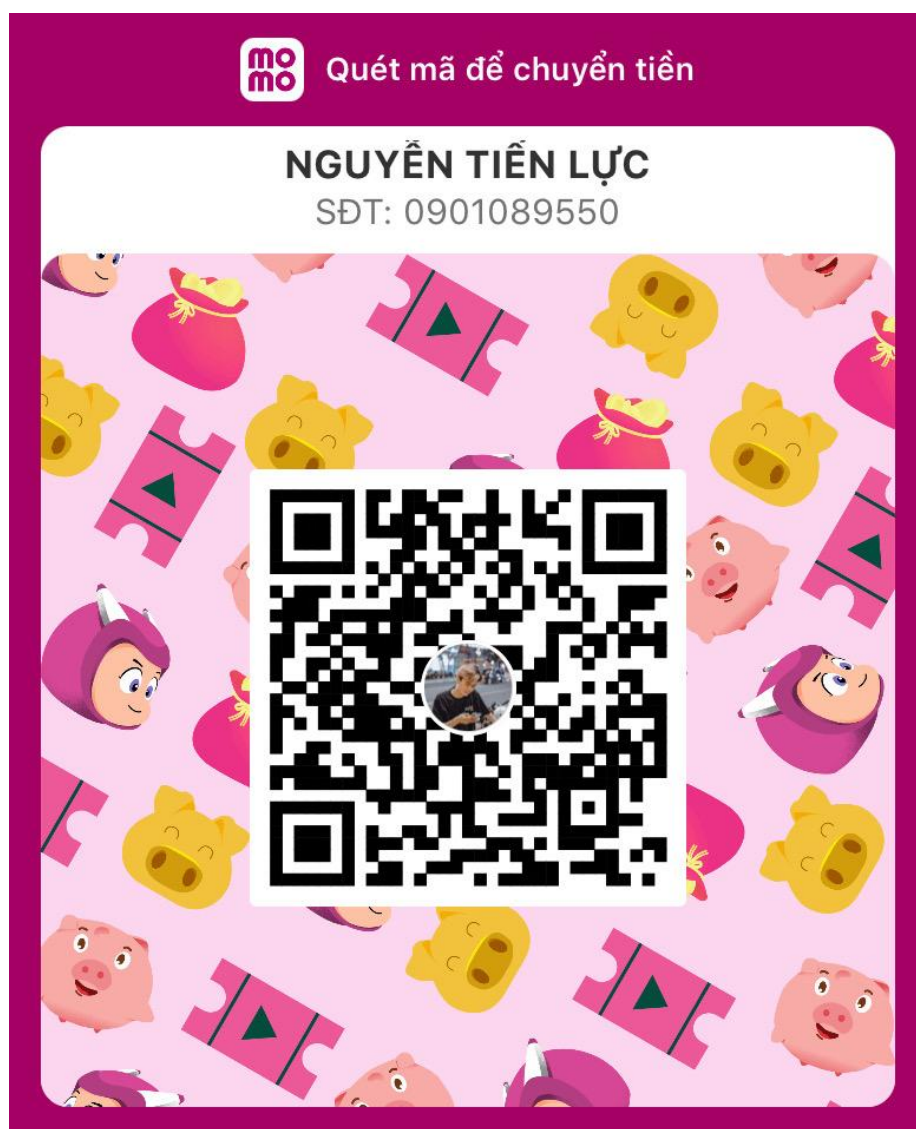
Ellen chắc đang nói về câu chuyện của ngày hôm đó.

Tôi biết tôi phải đưa ra câu trả lời nào.

"...Vâng."

Ellen không hỏi gì thêm.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading